

lang liste. Jeg har også bedt om at få at vide, hvor mange af disse spørgsmål EU har krav på at få svar på. Hvor mange vi har bundet os til at svare på. Så får vi en væsentlig mindre liste. Hvorfor? Fordi vores embedsmænd jo benytter lejligheden til at stille en lang række andre spørgsmål, fordi der er rejst en eller anden EU-sag. Det er klart, at vi også skal se på det.

Derfor synes jeg, det ville være en god idé at etablere en overvågningsgruppe bestående af folk fra det private erhvervsliv og nogle fra embedsværket, som vurderer hvert eneste lovforslag for dets administrative konsekvenser, så vi, inden vi tager stilling til en lov herinde, ved lige præcis hvilke konsekvenser det får for den enkelte virksomhed. Vi skal samtidig bede denne overvågningsgruppe om at vurdere, hvad det er for krav EU egentlig stiller, i stedet for at vi bare bruger det som undskyldning for at gennemføre en lang række undersøgelser, som vi slet ikke har brug for.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Hvis tåbelighederne altså kommer fra EU, så er det o.k.?

Jørn Jespersen (SF):

I SF er vi enige i intentionen bag dagens forespørgsel, nemlig at lette de administrative byrder for de små og mellemstore virksomheder. Afbureaukratisering og forenkling er jo altid i sig selv en god ting. Men at det ikke er helt så let, som forespørgerne lægger op til, at opnå dette gode formål, viser både den rapport, der ligger fra Erhvervsministeriet fra juni 1995, og den noget tyndbenede dagsorden, som Venstre og De Konservative har foreslået, og det viser ordførertalerne fra de to partier bag forespørgslen også.

Det, der har karakteriseret debatten, er, at det er store ord med ikke ret meget konkret indhold, der er blevet ført frem. Jeg synes, det er forbløffende, at de to partier, som har anmeldt en forespørgsel, har så få konkrete forslag at komme med, når det kommer til stykket.

Det lyder på hr. Svend Erik Hovmand, som om det hele kan klares ved at skyde skylden på Socialdemokratiet og så i øvrigt komme med den ene besværgelse efter den anden, men det eneste, det fører til, er jo, at vi får en fuldstændig kedsommelig og ligeegyldig debat om, hvem der har skylden for hvad.

Jeg tror, man må erkende, når man ser på virkelighedens verden, at når det hidtil ikke er lykkedes hverken for den borgerlige regering gennem 10 år eller for den nuværende regering i noget særligt omfang at lave den store afbureaukratisering, så er det, fordi der er en lang række andre hensyn, der skal tages. Det er hele tiden en afvejning af på den ene side hensynet til at gøre de administrative byrder så små som muligt og på den anden side at varetage nogle af de hensyn, som erhvervsministeren har været inde på. Og det er altså en konkret afvejning i virkeligheden, som man ikke løser ved hr. Svend Erik Hovmands besværgelser.

Det er helt oplagt nemmere at sige en masse pæne ord og tilkendegive sin gode vilje, end det er at komme med de konkrete forslag uden at krænke andre samfundsmæssige hensyn. De administrative byrder er jo netop ikke pålagt virksomhederne for at genere dem, det er i hvert fald noget, der hører til sjældenhederne, men for at tilgodese nogle overordnede hensyn af både erhvervsmæssig karakter og af miljømæssig og samfundsøkonomisk karakter.

Så kan jeg ikke lade være at sige til hr. Svend Erik Hovmand, når han kommer ind på afgifter og de grønne afgifter, at jeg er temmelig sikker på, at det kan dokumenteres, at Vestres indsats under debatten om de grønne afgifter i hvert fald ikke har betydet, at de administrative konsekvenser og byrder i virksomhederne er blevet mindre, end de var, da det oprindelige lovforslag blev lagt frem.

Jeg synes også, det er karakteristisk, at når der bliver foretaget lovgivning på miljøområdet, som har form af detailregulering, gødningsplaner og satellitovervågning osv., så har vi altid Venstre på banen for at kritisere den måde at lave styring på. Jeg er godt klar over, at det ikke er noget, der interesserer hr. Svend Erik Hovmand – det at gå i detaljer er jo ikke noget Venstre beskæftiger sig med – men det typiske er, at når der kommer forslag fra f.eks. regeringen og SF om at bruge afgifter til at lave en markedsfølsom styring af nogle miljøforhold, så er Venstre også imod. Så er det lige pludselig detailregulering i form af forbud og overvågning, der er Vestres bud. Man kan altså konstatere, at Venstre ved man altid, hvor man har, når det drejer sig om miljøregulering: imod enhver form for praktisering.

I SF tror vi, at det allervæsentligste spørgsmål, når vi snakker om at lette de administrative byrder, er den besværlige kommunikations-